

Enskild motion

Motion till riksdagen: 2014/15:1091

av Björn Söder m.fl. (SD)

Förbjud icke-medicinsk omskärelse av omyndiga pojkar

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att förbjuda icke-medicinsk omskärelse av omyndiga pojkar.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att könsneutralisera lagen om könsstympling.

Motivering

Omskärelse av pojkar legaliserades 2001 i Sverige. Som en följd av detta rekommenderar idag Socialstyrelsen landets landsting att erbjuda tjänsten som en service för de vårdnadshavare som önskar se sina barn omskurna. Den 1 oktober 2011 trädde lagen (2001:499) om omskärelse av pojkar (OmskL) i kraft där Socialstyrelsen i enlighet med sitt bemyndigande har meddelat föreskrifter och allmänna råd (SOSFS 2001:14) om omskärelse av pojkar – en lag som omfattar pojkar upp till 18 års ålder.

Anledningen till att den särskilda lagen om omskärelse togs fram var att man ville kunna garantera att ingrepp tillämpas på ett säkert sätt i enlighet med vad hänsyn till barns bästa kräver. Enligt riksdagens utredningstjänst (RUT) resonerades det inför lagstiftningsärendet kring om omskärelse kunde inskränka barnens religionsfrihet, någonting som regeringen enligt RUT inte verkade anse.

Trots att religiös omskärelse i sig inte är medicinskt motiverat sker det idag oftast på små barn som inte är stora nog att uttrycka egna uppfattningar i frågan. För dessa barn räcker det enligt lagen med begäran eller medgivande från vårdnadshavare. Trots att ingreppen oftast praktiseras på små barn är det paradoxalt nog inte tillåtet att utföra

dessa på en pojke som inte vill. Uppenbart är därmed att man inte anser små barn ha en egen vilja och rätt till sina egna kroppar trots vad FN:s mänskliga rättigheter, FN:s barnkonvention och Nobabs kriterier för barnsjukvård säger. Dessa integritetskränkande ingrepp kan jämföras med de den svenska staten historiskt låtit genomföra på oskyldiga människor i form av exempelvis tvångssteriliseringar. Utgångspunkten har i båda fallen varit att vissa av samhällets grupper normer över människor fått styra vilka som legitimt kan utsättas för tvångsmässiga och bestående fysiska ingrepp.

Istället för att helt och hållet förbjuda omskärelse av omyndiga pojkar var motivet till lagstiftningen om omskärelse att regeringen hellre ville se landstingen som aktörer till övergreppen än att vårdnadshavare eventuellt kunde ta till illegala metoder för att få sina barn omskurna. Denna argumentation är mycket vanskelig och signalerar att kriminella handlingar kan legaliseras så länge tillräckligt många människor väljer att bryta mot lagen. I praktiken skulle denna utgångspunkt kunna få långtgående konsekvenser på många områden. Exempelvis skulle barnaga kunna vara näst på tur då det i många länder är accepterat både lagmässigt och kulturellt. Frågan bör därför ställas hur långt man är beredd att offra barns rättigheter i kulturens eller religionens namn? Den rimliga utgångspunkten är istället att ett beslut om omskärelse endast kan fattas av den berörda individen själv.

I slutet på juni 2012 fick vi ta del av det faktum att en regional domstol i Köln beslutat om förbud för religiös omskärelse efter att en 4-årig pojke hade drabbats av kraftiga blödningar. Beslutet hade man grundat på att övergreppet strider mot tysk lag och att det är att likställa med misshandel eller ”allvarlig kroppsskada”. Utöver det slog man fast att religiös omskärelse är en kränkning av barnets rätt.

Att de gamla och förlegade religiösa traditionerna som går ut på att stympa små pojkar och flickor (lagligt som olagligt) inte hör hemma i ett rättssäkert och modernt samhälle är inte alla överens om. Med hänvisning till religionsfriheten förespråkar man omskärelse vilket i sig får anses obegripligt eftersom offret ofta är så litet att han inte haft möjlighet att ännu bilda sig en uppfattning om han är beredd att offra kroppsdelar i religionens namn. Det bör i detta sammanhang poängteras att så länge svenska politiker fortsätter att tillåta dessa ingrepp på omyndiga pojkar, är man också själva ansvariga för varje pojke som i lagens namn för all framtid frántas sin kroppsdel och integritet med tillhörande komplikationer.

Kvinnlig omskärelse (könsstympling) är i Sverige som specifikt fenomen förbjudet sedan 1982. I 1 § lag (1982:316) med förbud mot könsstympling av kvinnor står det att ”Ingrepp i de kvinnliga yttre könsorganen i syfte att stympla dessa eller åstadkomma andra bestående förändringar av dem (könsstympling) får inte utföras oavsett om samtycke har lämnats till ingreppet eller inte”. Vid brott av normalgraden är straffet fängelse upp till fyra år. Vid grova brott kan straffet bli fängelse upp till tio år.

Vidare kan man i brottsbalken 5 § ytterligare läsa att ”Den som tillfogar en annan person kroppsskada, sjukdom eller smärta eller försätter honom eller henne i vanmakt eller något annat sådant tillstånd, döms för misshandel till fängelse i högst två år eller, om brottet är ringa, till böter eller fängelse i högst sex månader”. Lag (1998:392). Denna lag bör i allra högsta grad uppfattas som könsneutral och bara det faktum att den finns gör att legaliseringen av omskärelse av pojkar framstår som mycket tveksam.

Att samhället ser allvarligt på kvinnlig könsstympling är positivt och allt arbete som syftar till att förebygga fenomenet är bra. Stymplingen av flickor är allt som oftast synnerligen råare och mer omfattande än densamma på pojkar. Dock är det i detta avseende viktigt att understryka att mänskliga rättigheter är universella och varken tar hänsyn till kultur, religion, tradition eller kön.

Pojkar bör ha samma rätt att slippa dels komplikationer som nedsatt känslighet i könsorganen, smärtsamma erektioner, ökade risker för njurskador och psykisk påfrestning genom att för all framtid sakna en kroppsdel, dels den oerhörda kränkning av integriteten som omskärelse faktiskt innebär.

I och med att Sverige förbundit sig till barnkonventionen har man också förbundit sig att ”vidta alla effektiva och lämpliga åtgärder i syfte att avskaffa traditionella sedvänjor som är skadliga för barns hälsa”. Alla barn bör ha rätt till sina egna kroppar och likhet inför lagen. Det är inte värdigt något friskt barn som bör anses duga bra som han/hon är född, att läggas under kniven med statens samtycke. Därför bör lagen om könsstympling snarast könsneutraliseras.

Per Ramhorn (SD)

Hanna Wigh (SD)

Mattias Bäckström Johansson (SD)